

ΕΚΚΛΗΣΙΑ

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ
ΕΤΟΣ Θ' ΣΑΒΒΑΤΟΝ 7 ΜΑΡΤΙΟΥ 1931 ΔΡΙΘ. 10

ΕΓΚΥΚΛΙΟΣ

Ο Έξαρχος του Οικουμενικού Πατριαρχείου Μητροπολίτης Κορινθίας Δαμασκηνός απερχόμενος εξ Αμερικής εξέδωκε την εξής Έγκυκλιον προς τους Έλληνας τῆς χώρας ἐκείνης.

Τοῖς εὐλεβεστάτοις Πρεσβυτέροις, τοῖς ἐντιμοτάτοις Ἐπιτρόποις καὶ παντὶ τῷ πληρώματι τῆς ἐν Ἀμερικῇ Ὁρθόδοξου Ἐκκλησίας, εὐλογίαν καὶ εἰρήνην ἀπὸ Θεοῦ.

Οἱ τελευταῖοι σεισμοί, οἱ συνταράξαντες καὶ πάλιν τὴν θεόσωστον ἐπαρχίαν ἡμῶν τῆς Κορινθίας καὶ προκαλέσαντες νέας συμφορὰς εἰς τὸ ἀγαπητὸν ἡμῶν ποιμνιον, ἐπιβάλλουσιν εἰς ἡμᾶς, ἵνα σπεύσωμεν πλησίον τῶν σκληρῶς δοκιμασθέντων πνευματικῶν ἡμῶν τέκνων.

Δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ τονίσωμεν ἐνταῦθα πόσον βαρυσταλῆς στρέφεται ἡ πατρικὴ ἡμῶν ψυχὴ πρὸς τὴν φωνὴν τῆς θλίψεως καὶ τῆς ταλαιπωρίας τοῦ πληρώματος τῶν Κορινθίων, ἥδη μάλιστα, ὅτε ἐκορυφώθησαν τὰ δεινὰ καὶ ἐπολλαπλασιάσθησαν αἱ ἀνάγκαι αὐτοῦ, κατὰ τὰ ἐκείθεν ἀλλεπάλληλα τελευταῖον τηλεγραφήματα.

Καὶ ἕως τῶρα μὲν αἱ μεγάλαι ἀνάγκαι τῆς πεφλημένης ὁμογενείας ἐπέτρηπον εἰς ἡμᾶς νὰ θυσιάζωμεν τὰ σπουδαῖα ποιμαντορικὰ ἡμῶν πρὸς τὸ ποιμνιὸν μας καθήκοντα ἥδη ὁμως, ὁπότε, χάριτι Θεοῦ καὶ τῇ συνεργασίᾳ κλήρου καὶ λαοῦ, διηυθετήθησαν τὰ ἐνταῦθα ἐκκλησιαστικὰ πράγματα καὶ ἔρχεται κατ' αὐτὰς ὁ νέος Ἀρχιεπίσκοπος Σεβασμιώτατος Ἀθηναγόρας, προβάλλεται ἐπιτακτικώτερον τὸ καθήκον νὰ δώσωμεν τὸν ἑαυτὸν μας ὀλοπροθυμον καὶ ἀφοσιωμένον εἰς τὴν διακονίαν τῶν ἐν ἀτυχίᾳ καὶ θλίψει ἀδελφῶν Κορινθίων.

Διὰ τοῦτο, ὑπέκοντες εἰς ἐπανειλημμένας τηλεγραφικὰς ἐκκλήσεις τῆς κυβερνήσεως, καλούσης ἡμᾶς ἐπειγόντως, ὅπως εὐρεθῶμεν μεταξὺ τοῦ σεισμοπλήκτου ἡμῶν ποιμνίου, παραδίδοντες τὴν ὑπηρεσίαν εἰς τὸν Θεο. Ἐπίσκοπον Ἁγίου Φραγκίσκου, σπεύδουμεν εἰς τὴν ἐκπλήρωσιν τοῦ καθήκοντος τούτου, βέβαιοι, ὅτι καὶ ὑμεῖς, ἐκτιμῶντες δεόντως τὴν ὑποχρέωσιν ἡμῶν ταύτην καὶ ἐν τῷ πνεύματι τῆς ἀδελφικῆς ἀλληλεγγύης, τὴν ὁποίαν διετρανώσατε τόσον γενναίως πρὸς τοὺς ἐν Κορινθίᾳ ἀδελφούς κατὰ τὴν συμφορὰν τοῦ 1928, θὰ συνομολογήσητε τὴν ἀνάγκην τῆς ἀμέσου παρουσίας ἡμῶν μεταξὺ αὐτῶν.

Ἀπερχόμενοι ὁθεν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τῶν Κοριν-

θίων, συγκεκινημένοι βαθύτατα ἀποχωριζόμεθα ὑμῶν, τῶν πιστῶν καὶ ἀγαπητῶν τέκνων τῆς Μεγάλῃς Μητρὸς Ἐκκλησίας, τῶν ὁποίων τοσάκις ἐξετιμήθησαν τὰ αἰσθήματα τῆς ἀγάπης καὶ εὐλαβείας πρὸς Αὐτήν. Καὶ μνήμονες τῶν αἰσθημάτων τούτων, τὰ ὁποῖα ἐδημιούργησαν τόσοσιν στενοὺς δεσμοὺς μεταξὺ ὑμῶν καὶ ἡμῶν, θὰ στρέφωμεν πάντοτε συμπαθῆ καὶ πλήρη ἀγάπης τὴν ψυχὴν μας πρὸς ὑμᾶς, ἀναλογιζόμενοι πόσον ὑπῆρξατε θεομοῖ καὶ προθύμοι συνεργάται εἰς τὸ ἔργον τῆς Ἐκκλησίας ταύτης.

Ἄλλὰ καὶ πρὸς τὸν ἱερὸν Κλήρον μετὰ πατρικῆς συμπαιδείας καὶ ἀγάπης πολλῆς στρέφεται ἡ καρδιά ἡμῶν, διότι ἐξ Ἰσοῦ καὶ οὗτος διὰ τῆς προθυμίας καὶ πειθαρχίας αὐτοῦ συνέρξεσεν εἰς τὴν ἀναταθεῖσαν ἡμῖν ἀποστολήν.

Δὲν δυνάμεθα ἐτέρωθεν νὰ μὴ ἐξάρωμεν κατὰ τὴν στιγμήν ταύτην τὴν πολύτιμον συνδρομὴν τοῦ ἐλληνικοῦ τύπου τῆς χώρας ταύτης διὰ τὴν αἰσίαν ἐκπλήρωσιν τοῦ ἔργου τῆς ἡμετέρας ἀποστολῆς. Ἀληθῶς ὁ τύπος, ὁ ὁποῖος ἀποτελεῖ σπουδαίαν δύναμιν τῆς πνευματικῆς καὶ ἠθικῆς ἀναπτύξεως τοῦ λαοῦ καὶ εἶναι τὸ κυριώτερον ὄργανον τῆς προωθήσεως εἰς ἔργα προόδου αὐτοῦ, ὅπως ἰδιαιτέραν προσέφερεν ὑπηρεσίαν εἰς τὴν εὐδόωσιν τῶν ταπεινῶν ἡμῶν προσπαθειῶν πρὸς ἐξυπηρέτησιν τοῦ πνευματικοῦ καὶ ἠθικοῦ συμφέροντος τῆς ὁμογενείας.

Ἐπίσης θ' ἀπετέλει παράλειψιν στοιχειώδους καθήκοντος, ἐὰν δὲν ἐμνημονεύωμεν ἐνταῦθα καὶ τῆς πρόφρονος καὶ φιλοτίμου ὑποστηρίξεως, τὴν ὁποίαν παρέσχον πρὸς ἡμᾶς μὲ ἐπαινετὴν σπουδὴν καὶ ἐνθουσιασμόν τόσοσιν πρὸ παντός αἱ δύο μεγάλαι ὀργανώσεις ΑΗΕΡΑ καὶ ΓΑΡΑ, ὅσων καὶ οἱ λοιποὶ σύλλογοι καὶ τὰ σωματεῖα τῆς ὁμογενείας. Καταδείχθη καὶ ἐν τούτῳ πόσον πολύτιμος εἶναι καὶ πόσα δύναται νὰ ἐπιτελέσῃ ἡ ὁμαδικὴ συνεργασία τοῦ λαοῦ, προσηκόντως κατευθυνομένη ὑπὲρ τοῦ κοινῆς ἀγαθοῦ.

Πρὸς πάντας ὑμᾶς, τοὺς ἠγαπημένους ἀδελφούς μας, ἀπευθύνομεν διὰ τοῦτο, ἐν βαθεῖς συγκινήσει, τὰς θεομὰς εὐχαριστίας.

Ἄλλ' ἀπερχόμενοι εἰς τὴν πατρώαν ἐστίαν δὲν δυνάμεθα νὰ μὴ διατυπώσωμεν ἐνταῦθα δι' ὀλίγων τὰς ἀντιλήψεις ἡμῶν, τὰς ὁποίας ἀπεκομίσαμεν κατὰ τὸ διάστημα τῆς διακονίας ἡμῶν καὶ τῆς ἀναστροφῆς μετ' ὑμῶν ἐν τῇ ἐνασκήσει τῶν ποιμαντορικῶν μας καθηκόντων.

Καὶ ἐξετιμήσαμεν ἐν πρώτοις τὴν βαθεῖαν πίστιν τῶν ἀδελφῶν πρὸς τὴν θρησκείαν τῶν πατέρων ἡμῶν καὶ τὸ ἐρριζωμένον αἶσθημα τῆς ἀγάπης πρὸς τὸ

Γένος και τὰ μεγάλα αὐτοῦ ἰδανικά. Εἰς τὴν πίστιν αὐτὴν ὀφείλεται και τὸ ἐξαιρετικὸν ἐνδιαφέρον ὕμῶν πρὸς ἀνέγερσιν ναῶν και πρὸς ἰδρύσιν σχολείων, τιμώντων τὸ ὄνομα τῆς ὁμογενείας ἐν τῇ μεγάλῃ ταύτῃ χώρῃ και ἐξυψηρευτούντων τὰς πνευματικὰς και ἠθικὰς ἀνάγκας αὐτῆς.

Ἄλλὰ και ἡ προσπάθεια τῶν ἀδελφῶν εἰς τὸ νὰ ἀκλουθῆσων τὸν πολιτισμὸν τῆς χώρας ταύτης και νὰ ἐμφανίσωσιν ἑαυτοὺς ἐν μέσῳ αὐτῆς και νὰ σταδιοδρομήσωσι τὸσον εὐδοκίμως και προοδευτικῶς εἰς τὰ καλύτερα στάδια τοῦ κοινωνικοῦ βίου, τελειωτικῶς δὲ μετὰ τῆς αὐτῆς ἐπιτυχίας και εἰς τὴν ἐπιστήμην και εἰς τὴν πολιτικὴν ζωὴν τῆς Ἀμερικῆς, παρέχει χρηστὰς ἐλπίδας λαμπροῦ μέλλοντος τῆς ὁμογενείας και ἐγκαυχήσεως τῆς Ἐκκλησίας διὰ τὴν προόδον τῶν περιλημμένων τέκνων τῆς.

Ὅσαῦτος μετ' εὐχαριστήσεως παρετηρήσωμεν τὸ ὀργανωτικὸν πνεῦμα, τὸ ὁποῖον διέπει ὅλας τὰς ἐκδηλώσεις τοῦ κοινωνικοῦ βίου τῆς ὁμογενείας και τὸ ὁποῖον ἐνισχύει ἀναμφισβητήτως τὴν ὁμαδικὴν συνεργασίαν ἐπὶ ἀνεκτιμήτῳ ὀφελείῳ τῶν κοινῶν και ρυθμίζει συστηματικώτερον και τελειοποιεῖ τὰ ὄραία ἐργα τῆς εὐσεβείας και φιλογενείας αὐτῆς. Καὶ ἐπιθυμοῦμεν εἶναι τούτου, ἐξοίρωντες τὰς τάσεις ταύτας τῆς ὀργανώσεως τῶν παντοίων δυνάμεων τῆς ὁμογενείας, νὰ συστήσωμεν πατρικῶς, ὅπως συνεχισθῆ ἡ ὄραία αὐτῆ προσπάθεια, ἀλλὰ μεθοδικώτερον και ἀρτιώτερον, διότι ἡ συστηματικὴ ὀργάνωσις τῆς ὁμογενείας θὰ συντελέσῃ ἀναμφισβητήτως τὰ μέγιστα εἰς τὴν ἐξυψηρευτήσιν τῶν πολλαπλῶν αὐτῆς ἀναγκῶν.

Ἄλλὰ δὲν δυνάμεθα νὰ μὴ μνημονεύσωμεν ἐν ταῦθα και τὰς ἑλλείψεις, τὰς ὁποίας διακρίναμεν γενικῶς εἰς τὴν ζωὴν τῆς ὁμογενείας. Διότι θεωροῦμεν, ὅτι εἶνε καθήκον τοῦ πνευματικοῦ ποιμένος νὰ διαφωτίσῃ τὸ πλήρωμα και ἐπὶ τῶν ἐλαττωμάτων και τῶν ἐλλείψεων και τῶν ἀδυναμιῶν, τὰς ὁποίας διακρίνει εἰς τὸ ποίμνιόν του. Ἐκεῖνο λοιπόν, τὸ ὁποῖον χαρακτηρίζει τὴν ζωὴν τῆς ὁμογενείας και τὸ ὁποῖον κατατρίβει ὅχι ὀλίγον τὰς δυνάμεις αὐτῆς και διασπᾷ τὴν ἁρμονικὴν συνεργασίαν εἶνε ἡ ἑλλείψις τῆς σταθερᾶς ἐνότητος και τῆς ἀπὸ κοινῶν συμπράξεως πάντων τῶν ἀδελφῶν. Ἡ ἑλλείψις αὕτη παρουσιάζει ποικίλας κατευθύνσεις εἰς τὴν καθόλου ὁρᾶσιν αὐτῶν, χαλαρώνει τὰς δυνάμεις αὐτῶν πρὸς καλύτεραν ἐξυψηρευτήσιν τῶν κοινῶν και περιορίζει τὰ ἀγαθὰ ἀποτελέσματα τῆς προσπαθείας ὑπὲρ τῶν κοινῶν ἔργων. Ἐνῶ, ἐὰν ὑπῆρχε βαυτετέρα συνοχὴ τῶν δυνάμεων εἰς τὴν ἐξυψηρευτήσιν τοῦ κοινῶν ἀγαθοῦ και ἐνιαία κατεύθυνσις εἰς πᾶσαν ἐνέργειαν τῆς κοινοικῆς, τῆς ἐκκλησιαστικῆς, τῆς ἐκπαιδευτικῆς ὁράσεως, θὰ προήρχετο ὀρισμένως καλύτερα ἀπόδοσις ἐργασίας, θὰ ἀνεπτύσσετο βαυτετερον τὸ ἐνδιαφέρον πάντων τῶν ἀδελφῶν ὑπὲρ τῆς Ἐκκλησίας και τοῦ Σχολείου και θὰ ἀπέβανον οὗτοι συμπαγεστέρα και ἰσχυροτέρα δυνάμεις ἐν τῇ χώρῃ ταύτῃ. Ἡ ὁμοιόμορφος ἐργασία εἰς τὴν κοινοικὴν ζωὴν, ἡ ὁμοψυχος ἐνέργεια ὑπὲρ τῆς Ἐκκλησίας και ἡ ἠνωμένη και συστηματικὴ προσπάθεια ὑπὲρ τοῦ Σχολείου ὑπὸ ἐν

και τὸ αὐτὸ πρόγραμμα θὰ ἤλλασον ἀναμφισβητήτως τὴν φυσιογνωμίαν τῆς ζωῆς τῆς ὁμογενείας.

Ὅμοίως διεπιστώσαμεν και τὴν ἑλλείψιν ἀνεπτυγμένου αἰσθηματος παιθαρχίας πρὸς τοὺς ἀδελφοὺς ἑλλείψιν, ἡ ὁποία παρουσιάζει τὰς ἀδυναμίας τοῦ παρσλύντος και ὑπέθυλας καιὰ πολὴ τὴν τελευταίαν περιπέτειαν, ἡς τὸσον εὐδοκίμως αὐτὴν και ἀπέφερε τὸσα δευρά. Καὶ ὅμως τὸ αἰσθημα τῆς παιθαρχίας, τὸ ὁποῖον ἐν παντὶ κρατεῖ τὸν ρυθμὸν τῆς κοινοικῆς ζωῆς και τῆς τακτοποιήσεως και καταλλήλου χρησιμοποίησεως τῶν δυνάμεων, εἶνε ἐξαιρετικῶς ἐπιβεβλημένον διὰ τὴν ὁμογενείαν, διότι ἐπ' αὐτοῦ στηρίζεται αὕτη ὑψηλὴ ἡ ὑπόστασις αὐτῆς και ἀνεῖ αὐτοῦ δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ βιωσθῆ ἡ ἀκαταλήττος ἀναδιαργάνωσις και ἀνεγέννησις αὐτῆς. Διότι δὲν δύναται νὰ νοηθῆ ὀργάνωσις δυνάμεων και συστηματικὴ ἐνέργεια ὑπὲρ οὐλοῦμετα σκοποῦ. Ἐὰν δὲν διαπηται ἀπὸ τὸ παιθαρχημένον πνεῦμα. Τοναντίον παιθαρχημένη ἐργασία πρὸς ἐξυψηρευτήσιν τῶν κοινοικῶν σκοπῶν τῆς ὁμογενείας και ὑπακοὴ και σεβασμὸς πρὸς τὴν Ἐκκλησίαν, ἐν τῇ πνεύματι τῆς ἀφοσιώσεως πρὸς αὐτὴν, θὰ ἀποφέρωσιν ἀσφαλῶς τὰ ποθητὰ ὑπὲρ αὐτῆς ἀγαθὰ.

Ἄλλὰ και ἡ ἑλλείψις μορφωμένου Κλήρου εἶνε ἐξ ἴσου κεραιαιώδης, διότι οἱ πνευματικοὶ και ἄλλοι ἀνάγκαι τῆς ὁμογενείας εἶνε διαφορετικοὶ ἐν τῇ χώρῃ ταύτῃ και λόγῳ περιβάλλοντος και λόγῳ τῶν ἰδιαιτέρων συνθηκῶν, ὑπὸ τὰς ὁποίας ζῆ και ὀρᾷ αὕτη ἐναυθα. Ἡ προοιούσα μάλασις ἀνεπτυξις τῆς νέας γενεᾶς και ἡ καθόλου ἐξελίξις τῆς ζωῆς τῶν ἀποδημῶν ἀδελφῶν ἀπαιτοῦσι περτωτισμένον Κλήρον, ἱκανὸν νὰ ἀνεπακορῖνεται εἰς τὴν ἰδιαίτουσαν αὐτῶ ἀποστολὴν ἐν τῇ διακονίῃ τῆς Ἐκκλησίας ταύτης και νὰ ἐξυψηρευτῆ εὐδοκίμως τὰς πνευματικὰς και ἠθικὰς ἀνάγκαι τῶν τέκνων αὐτῆς. Καὶ τὸν Κλήρον τοῦτον τρέφωμεν ἀγαθὰς ἐλπίδας, ὅτι προσεχῶς θὰ ἐξασφαλίσῃ ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἀμερικῆς, συμφώνως πρὸς τὰ ἐνδοδειγμένα μέτρα τὰ ὁποία θὰ εἰσγηγῶμεν και τὰ ὁποία θέλωμεν νὰ πιστεύωμεν, ὅτι θὰ τύχωσι τῆς δεούσης υἰοθετήσεως ἀπὸ μέρους τῶν ἀρμοδίων. Ἐπὶ τοῦ σημείου τούτου ἐξεθέσωμεν τὰς ἀντιλήψεις ἡμῶν εὐρύτερον εἰς το γράμμα ἡμῶν, τὸ ὁποῖον ἀπηυθύνωμεν πρὸ τινος εἰς τὸ Διουμητικὸν Συμβούλιον τῆς Κοινοικῆς Βουτῶνης και ἐδημοσιεύθη ὑπ' αὐτοῦ διὰ τοῦ ἑλληνικοῦ τύπου.

Ἡ ἑλλείψις ἐξ ἄλλου διδασκάλων εἶνε ὁσαύτως σπουδαίωσις, διότι εἶνε κατῶλον, ποίαν ἐξαιρετικὴν ἀποστολὴν ἐξυψηρευτοῦσιν οὗτοι, ἰδίῳ ἐν τῇ χώρῃ ταύτῃ, ὑπὲρ τῆς νέας γενεᾶς. Ἄλλ' οἱ διδάσκαλοι πρέπει νὰ εἶνε ἀρετῶς μεμορφωμένοι, ἱκανοὶ ὅμι μόνον νὰ διδάξωσι συστηματικῶς τὴν γλῶσσιν τῶν πατέρων ἡμῶν, ἀλλὰ και νὰ ἐμπνεύσωσιν, ὡς ἀπόστολοι τοῦ Γένους, τὰ ὄραία και ἐγγενῆ ἰδαῶδη αὐτοῦ εἰς τὴν νεολαίαν μας. Καὶ διὰ τὴν πλήρωσιν τῆς ἀνάγκαι ταύτης θὰ ὑποδεχθῶσι πρὸς ἡμῶν τὰ δέοντα πρὸς τοὺς ἀρμοδίους ἐν συναφείῃ πρὸς τὰ μέτρα ἐκείνα, τὰ ὁποία θὰ εἰσγηγῶμεν περὶ τοῦ Κλήρου τῆς Ἐκκλησίας Ἀμερικῆς.

Αἱ ἐλλείψεις ὅμως οὗται, ὡς και πᾶσα ἄλλη, εἶ-

μεθα βέβαιοι, ὅτι ταχέως θὰ πληρωθῶσιν, ἀρκεῖ ἐν πνεύματι συνεργασίας καὶ ἀγάπης πρὸς τὴν Ἐκκλησίαν, νὰ περιστοιχίστητε πάντες, ὡς πιστὰ τέκνα αὐτῆς, τὸν νέον Ἀρχιεπίσκοπον Σεβασμιώτατον Ἀθηνᾶγοραν, ὅστις, ἔχομεν τὴν πεποίθησιν, ὅτι δὲν θὰ φεισθῆ κόπων καὶ μόχθων, ὅπως ἐργασθῆ ὡς ἄξιος ποιμὴν ὑπὲρ τῆς πνευματικῆς καὶ ἠθικῆς ζωῆς τοῦ εὐσεβοῦς πληρώματος τῆς Ἐκκλησίας ταύτης.

Καὶ αἰσθανόμεθα τὸ πατρικὸν καθήκον ἐν προκειμένῳ νὰ ἀπευθύνωμεν πρὸς πάντας ὑμᾶς τὴν θεομὴν πατρικὴν σύστασιν—διατι νὰ μὴ εἴπωμεν καὶ τὴν ἀξίωσιν τῆς ἀγάπης—ὅπως, ἀδιασπᾶστος ἠνωμένοι καὶ χωροῦντες ἐν συμπνοίᾳ καὶ ἐνότητι εἰς τὸν δρόμον τῆς νέας ζωῆς, διτελήτε πάντοτε ὑπὲρ τὴν σκέπην καὶ τὴν εὐλογίαν τῆς Μεγάλης τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας, τῆς μαρτυρικῆς Ἐκκλησίας, εἰς τὴν ὁποίαν τόσα ὀφείλει τὸ Γένος ἡμῶν καὶ πρὸς τὴν ὁποίαν ἀτενίζει μετὰ σεβασμοῦ ὁλόκληρος ἡ χριστιανωσύνη. Δι' ὑμᾶς δὲ τοὺς ἀποδήμους ἀδελφούς τῆς χώρας ταύτης προβάλλεται ὅλος ἰδιαιτερόν τὸ καθήκον τοῦτο, διότι ἐδοκιμάσατε τόσον ἀπτιῶς τὴν θεομὴν στοργὴν καὶ τὸ ἐνδιαφέρον αὐτῆς. Οὐδὲ θὰ λησμονηθῆ, πιστεύομεν, ποτὲ διὰ τοῦτο ἡ σεπτὴ μερῶν τοῦ Ἀρχηγοῦ τῆς Ὀρθοδοξίας, τοῦ Πατρὸς καὶ Πατριάρχου ἡμῶν Φωτίου τοῦ Β', τῆς μεγάλης ταύτης ἐκκλησιαστικῆς φυσιογνωμίας, τῆς ὁποίας τὸ ὄνομα θὰ εὐλογηθῆ ἐν ταῖς καρδίαις ἡμῶν. Ἄς ἔχητε πάντοτε ὑπ' ὄψιν καὶ ἄς αἰσθάνησθε βαθέως τὸ ἱερὸν τοῦτο καθήκον ὡς πραγματικοὶ χριστιανοί, ὡς γνήσια τέκνα τῆς Μεγάλης Ἐκκλησίας καὶ ὡς φιλότιμα μέλη τῆς πατριᾶς ἡμῶν.

Ἀλλὰ δὲν πρέπει νὰ παραγνωρισθῆ καὶ τὸ καθήκον, τὸ ὁποῖον ἔχομεν πρὸς τὴν χώραν ταύτην, τὴν θετὴν ἡμῶν πατρίδα, ἣ ὁποία παρέχει εἰς ἡμᾶς τὴν εὐγενῆ φιλοξενίαν καὶ πάντα τὰ ἀγαθὰ αὐτῆς. Καὶ τὸ καθήκον τοῦτο εἶνε νὰ ἀποδειχθῆτε ἄξιοι πολῖται, τρέφοντες βαθὺ τὸ αἰσθημα τῆς ἀγάπης πρὸς αὐτήν. Οὐδέποτε πρέπει νὰ λησμονεῖτε τί ὀφείλετε εἰς τὴν θετὴν ταύτην πατρίδα, πρὸς τὴν ὁποίαν ἀξίζει νὰ ἔχωμεν τὴν αὐτὴν ἀγάπην, τὴν ὁποίαν τρέφωμεν πρὸς τὴν μητέρα γῆν. Ὁ μὴ εὐλαβούμενος καὶ ἀγαπῶν τὴν χώραν ταύτην, οὐδὲ τὴν γενέτειραν αὐτοῦ ἀγαπᾷ, ὅπως, ἐπίσης, εἶνε περιττὸν νὰ προσθέσωμεν, ὅτι ὁ μὴ ἀγαπῶν τὴν γενέτειραν αὐτοῦ δὲν δύναται ποτε νὰ ἀγαπήσῃ εἰλικρινῶς ἄλλην χώραν.

Καὶ ἤδη, ἀπερχόμενοι ἐκ τοῦ μέσου ὑμῶν, ἀπευθύνωμεν πρὸς ὑμᾶς, τοὺς ἀγαπητοὺς ἀδελφούς, μετὰ τῶν ὁποίων μᾶς συνέδεσαν ὠραῖαι καὶ ἀλησμόνηται ἀναμνήσεις, τὸν θεομὸν ἀσπασμὸν τῆς ἀγάπης καὶ τὴν πατρικὴν ἡμῶν εὐλογίαν. Ἐπιθυμοῦμεν δὲ νὰ διαβεβαιώσωμεν ὑμᾶς, ὅτι οὐδέποτε θὰ λησμονήσωμεν τὴν ἀγάπην καὶ τὸ ἐνδιαφέρον ὑμῶν, ὡς καὶ τὰ εὐγενῆ αἰσθήματα τῆς υἱικῆς ἀφοσιώσεως πρὸς τὸ πρόσωπον ἡμῶν, ἣτις προκαλεῖ ἀληθῆ συγκίνησιν ἐν τῇ ψυχῇ ἡμῶν. Καὶ εἰμεθα ὑποχρεωμένοι, ἐκφράζοντες τὰ αἰσθήματα ταῦτα, νὰ δηλώσωμεν ἐπισήμως διὰ τῆς παρουσίας ὅτι καὶ μακρὰν ὑμῶν εὐρισκόμενοι θὰ τρέφωμεν πάντοτε τὰς διαθέσεις τῆς ἀγάπης καὶ τῆς στοργῆς καὶ θὰ βοηθῶμεν μεθ' ὅλων ἡμῶν τῶν

δυνάμεων τὴν ἀγαπητὴν ὁμονόνην εἰς ὅλα τὰ ζητήματα, τὰ ἀφορῶντα εἰς τὴν ζωὴν, τὴν ἀνάπτυξιν καὶ τὴν πρόοδον αὐτῆς.

Ἀλλὰ καὶ ἰδιαιτέρως προβάλλεται τὸ καθήκον εἰς ἡμᾶς, ὅπως ἐξυπηροστώμεν μετὰ πατρικῆς προθυμίας καὶ ἀδιαπτώτου ἐνδιαφέροντος ἕνα ἕκαστον ἐκ τῶν ἀδελφῶν εἰς ὅ,τι ζήτημα συνδέεται μετὰ τὰς ἀνάγκας αὐτοῦ ἐν τῇ γενετείρῳ. Θὰ δοκιμάζωμεν μάλιστα ἰδιαιτέραν εὐχαρίστησιν, ὡς ἄν τις δίδεται εἰς ἡμᾶς ἡ ἀφορμὴ νὰ ἐξυπηροστώμεν ἐκεῖ ἕνα ἕκαστον τῶν ἀδελφῶν εἰς πᾶσαν αὐτοῦ ὑπόθεσιν. Πρὸς τοῦτο θὰ παρακαλέσωμεν πάντας, ὅπως ἀπευθύνησθε ἐντελῶς ἐλευθέρως πρὸς ἡμᾶς διὰ πᾶσαν ὑπόθεσιν καὶ ἀνάγκην ὑμῶν ἐκεῖ, καθ' ἣν θὰ ἐνομιζέσθε, ὅτι θὰ ἠδυνάμεθα νὰ φανῶμεν χρήσιμοι πρὸς ὑμᾶς, τοὺς ὁποίους τόσον βαθέως ἠσθάνθημεν καὶ ἠγαπήσαμεν.

Ἐκεῖθεν θὰ συνοδεύωσιν ὑμᾶς καὶ τὰ ἔργα τῶν χειρῶν ὑμῶν αἱ ἡμέτεραι πρὸς Κύριον εὐχαί, ἵνα καθοδηγῆ πάντοτε πάντας ὑμᾶς εἰς τὴν ὁδὸν τῆς ζωῆς Αὐτοῦ, ἵνα λαμπρύνῃ καὶ ποσάγῃ τὴν ἀγίαν Του Ἐκκλησίαν ἐν τῇ χώρῳ ταύτῃ, ἵνα κατευθύνῃ πάντας τοὺς παράγοντας τῆς ὁμογενείας ὑπὸ τὸ φῶς τῆς χάριτος Αὐτοῦ.

Καὶ ἤδη, ἀπευθύνοντες πρὸς πάντας ὑμᾶς τοὺς ἀδελφούς τὸν πατρικὸν ἀποχαιρετισμὸν, ἐπισφραγίζομεν τὴν παροῦσαν μετὰ τὸν λόγον τῆς ἀποστολικῆς ἀγάπης τοῦ Θεοῦ Παύλου. «Λοιπὸν, ἀδελφοί, χαίρετε, καταρτίζεσθε, παρακαλεῖσθε, τὸ αὐτὸ φρονεῖτε εἰσηρνεύετε, ἡ δὲ χάρις τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ μεθ' ὑμῶν, ἡ ἀγάπη μου μετὰ πάντων ὑμῶν ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ».

Ἐν Νέᾳ Ὑόρκῃ, τῇ 6ῃ Φεβρουαρίου 1931

Ὁ Πατριαρχικὸς Ἐξάρχος

† Ὁ ΚΟΡΙΝΘΙΑΣ ΔΑΜΑΣΚΗΝΟΣ

ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΩΝ ΣΤΗΛΗ

Δυστυχῶς ἀληθῆ.

Ὁ «Γρηγόριος Παλαμᾶς» Θεσσαλονίκης ἀποκαλύπτει ὅτι δυστυχῶς εἶνε ἀληθῆ ὅσα περὶ τοῦ ἑορτασμοῦ τῆς ἑορτῆς τῶν τριῶν Ἱεραρχῶν ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ Θεσσαλονίκης κατεγγέλησαν εἰς τὸν ἀθηναϊκὸν τύπον ἐκεῖθεν ἐν σχέσει πρὸς τὰς ἐπισήμους ἐν οὕτῳ εὐσήμεν τοῦ Χριστιανισμοῦ ἡμέρα ἀσεβολογίας τοῦ εἰπόντος τὸν πανηγυρικὸν τῆς ἡμέρας καθηγητοῦ κ. Ἐλευθεροπούλου. Καὶ ἀναφέρει τὸ ἐν λόγῳ περιοδικὸν ὅτι λαβὼν ὡς θέμα τοῦ λόγου του τὴν ἠθικὴν πρόοδον τῆς ἀνθρωπότητος «ὁ καθηγητῆς, εἰς ὃν ἀνετέθη νὰ λαμπρύνῃ τὴν ἑορτήν, κατεσπίλωσε τὴν σεμνότητά της...», κατερωνευθεὶς τῆς προσωπικότητος τοῦ Χριστοῦ καὶ ὑποστηρίξας τὴν κατάργησιν τῶν συνόρων, ἐμποδίων διὰ τὴν ἐξέλιξιν τῶν κοινωγιῶν...», ἐχαρακτήρισε δέ, σὺν ἄλλοις, τὸν παράδεισον καὶ τὴν κόλασιν ὡς ἐφευρέσεις τῶν δυστυχῶν ἀνθρώπων. Ὁ «Γρηγ. Παλαμᾶς», κατάπληκτος διὰ τὴν

«ἀναίδειαν» τοῦ «ὀπαδοῦ τούτου τοῦ κυνισμού», λέγει περὶ τοῦ ἐν λόγῳ καθηγητοῦ, πρὸς τοὺς ἄλλους, καὶ ὅτι «ροφήσας ἀπλήστως ἐν τῇ ξένη τὸ ἄλοοδὸν τῆς ψευδευπιστήμης καὶ τοῦ ἐψυμμιθιωμένου πολιτισμοῦ, ἦλθεν εἰς τὸ νεαρὸν Πανεπιστήμιον νὰ ἐκθρέψῃ τὴν νεότητα μὲ τὰ βρωμερὰ ἀπορρίμματα τῆς ὑγινοῦς σοφίας καὶ τῆς ἀληθινῆς ἐπιστήμης. Προσηλυτος αὐτὸς ὀθνεῖον καὶ ἐκφύλων διδασμάτων, ἀσυμβ. β. ἀστων πρὸς τὰς ἀρχαιοπροπετεῖς ἀντιλήψεις καὶ τὰς πατροπαράδοτους ἀξίας, ἐξήγησε καὶ ἐν ἱερᾷ στιγμῇ ἀκόμη νὰ ἐπιδείξῃ ἐπισήμως τὴν ξενοπληξίαν του καὶ τὴν ἐθνοφθόρον ἰδεολογίαν του». Ἐν τῆς καυστικωτάτης ταύτης φρασεολογίας τοῦ σεμνοῦ περιοδικοῦ ἀντιλαμβάνεται τις ὁπόση ὑπῆρξεν ἡ παρεκτροπὴ τοῦ ἐν λόγῳ καθηγητοῦ, ἐν οὗτῳ εὐσήμῳ διὰ τε τὸν Χριστιανισμόν καὶ τὸ Πανεπιστήμιον ἡμέρα ἐνώπιον πασῶν τῶν ἀνωτάτων ἀρχῶν τῆς μακεδονικῆς πρωτευούσης εἰς τεσαύτην ἐκτραχυθέντος ἀντιχριστιανικῆν καὶ κομμουνιστικῆν ἀμετροέπειαν. Καθ' ἡ ἀναγράφει τὸ αὐτὸ φύλλον, ὁ σεβ. μητροπολίτης Θεσσαλονίκης κ. Γεωργάδιος, παρῶν κατὰ τὴν ἐσπέρην, «δὲν ἠθέλησεν, ἔνεκα τῆς παρουσίας ξένων, νὰ παρατηρήσῃ κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ λόγου, ἀλλὰ προέβη εἰς τὰς προσηκούσας διαμαρτυρίας καὶ παρατηρήσεις καὶ πρὸς τὸν παρακαθήμενον αὐτῷ Γεν. Διοικητὴν καὶ πρὸς τὸν κ. Πρύτανιν καὶ ἄλλα ἀρμάδια προσώπα, τονίσας ὅτι τοιοῦτοι καθηγηταὶ ἀποβαίνουν ἐπιβλαβεῖς διότι, ὡς εἶπεν εἰς τὴν Γ. Διοικητὴν, δὲν ἀφίνουσι τίποτε ὄρθιον».

Μία εἰκοσιπενταετηρίς

Ἐκ τοῦ τελευταίου τεύχους τοῦ θεσσαλονικέως «Γρηγορίου Παλαμᾶ» πληροφοροῦμεθα ὅτι ὁ σεβ. μητροπολίτης Θεσσαλονίκης ἐώρτασεν ἐπ' ἐσχάτων τὴν εἰκοσιπενταετηρίδα τῆς ἀρχιερωσύνης αὐτοῦ. Ἐπὶ τῷ ἐορτασμῷ τούτῳ ὁ Ἱερατικός Σύνδεσμος τῆς μακεδονικῆς πρωτευούσης προσήνεγκε τῇ Α. Σ. πολὺ τιμὸν ἐγκόλιον. Ἡ «Ἐκκλησία» συγχίρουσα εὐλαβῶς τῇ Α. Σ. ἐπὶ τῷ εὐτυχεῖ ἐορτασμῷ τῆς τόσο ὑπὲρ τῆς Ἐκκλησίας γονίμου καὶ πεφωτισμένης πρώτης εἰκοσιπενταετίας τῆς ἱεραρχικῆς οὐγῆς δράσεως, εὐχεται ὅπως μετὰ τῆς αὐτῆς εὐκαρπίας συνεχίση καὶ τὴν δευτέραν.

Εὐδοίωνα.

Τὸ εἰς τὴν Θεολογικὴν Σχολὴν τοῦ ἡμετέρου Πανεπιστημίου σημαντικὸν κληροδότημα τοῦ ἀειμνήστου καθηγητοῦ τῆς Νομικῆς Σχολῆς Μιχαὴλ Λιβαδά ἀποδεικνύει ὅτι, ὅσαδήποτε κἂν λέγωνται περὶ τοῦ κλονισμοῦ τῶν ἰδανικῶν κατὰ τὴν σύγχρονον ἐποχὴν, οἱ βωμοὶ τῶν παραμένον ἀσάλευτοι εἰς τὰ στήθη

τῶν πράγματι ἐμβριθῶν πνευματικῶν πρωτοπόρων Διαπρεπῆς αὐτὸς νομομαθῆς, τασσόμενος εἰς τὴν πρετὴν γραμμὴν τῶν παρ' ἡμῖν νομικῶν κορυφῶν, εἶχε ἀετράδαντον τὴν πεποιθήσιν ὅτι ἡ ἐννοια τοῦ δικαίου οὐ ὑπῆρξε βαθύτατος μύστης, εἶνε πρὸ παντὸς καὶ κατὰ τὴν ἀρχὴν τῆς θρησκευτικῆς ἐννοια, ὅτι δὲ μόνον ἡ ἀλήθεια καὶ γεννοία θρησκευτικότης δύναται νὰ στηροῖξῃ τὴν ἀνθρωπίνην κοινωνίαν διὰ τῆς ἐννοια τῆς δικαιοσύνης, τὴν ὁποίαν ἐτάχθησαν ἐνὰ μάθωσιν οἱ ἐνοικοῦντες ἐπὶ τῆς γῆς ὡς θεῖαν ἔχουσαν τὴν προέλευσιν. Ἐνισχύων ὁ αἰδιμος Δ. β. δαδῆ τὴν Θεολογικὴν ἡμῶν Σχολὴν εἶχε τὴν πεποιθήσιν ὅτι συντελεῖ τὸ καθ' ἑαυτὸν εἰς τὴν τόνωσιν τῆς ἀληθοῦς θρησκευτικότητος, εἰς τὴν διὰ τῆς θεολογικῆς μορφώσεως ἐμπειδωσιν τῶν χριστιανικῶν ἰδεωδῶν καὶ τῶν δι' αὐτῶν ἐξυψώσιν τῆς ἡμετέρας κοινωνίας. Καὶ εἰς λοιπὸν τὸ κληροδότημα αὐτοῦ οὐ μόνον εὐδοίουν σημεῖον ὅτι ὄντως ὑπάρχουσι καὶ ἐν μέσῳ ἡμῶν ἐπιστημονες συνδυαζοντες ἐν ἑαυτοῖς ἀρμονικώτατα τὴν ἐπιστήμην καὶ τὴν θρησκευτικότητα, ἀλλὰ καὶ τρανὸν πρὸς μίμησιν παράδειγμα δι' ὅσους θὰ ἤθελον νὰ διαγνώσωσι τὰ μέσα τῆς κοινωνικῆς ἡμῶν ἀνορθώσεως ἵνα ἐνισχύσωσιν αὐτὰ διὰ τῶν καρπῶν τῶν τιμῶν τῶν πόνων.

ΧΡΟΝΙΚΑ

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΕΛΛΑΔΟΣ

Τῇ παρελθούσῃ Τρίτῃ ἐν τῷ ἱερῷ ναῷ τοῦ ἁγ. Ἀποστόλου Ἀνδρέου τοῦ Πρωτοκλήτου καὶ ἐνώπιον τῆς Ἱερᾶς Συνόδου ἐτελέσθη τὸ μέγα μῆνυμα τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Φωκίδος Ἰωακείμ.

— Σήμερον ἐτελέσθη ἐν τῷ Μητροπολιτικῷ ναοῦ θεία λειτουργία καὶ τὸ κεκακογισμῆτον μνημόσυνον τῶν ἐν μακαρίᾳ τῇ λήξει γενομένων Ἱεραρχῶν τῆς Ἑλλάδος Ἐκκλησίας. Ἱεροῦργησεν ὁ Ματ. Ἀρχιεπίσκοπος, κατὰ δὲ τὸ μνημόσυνον συμπάρεστησαν οἱ Σεβασμιώτατοι Σύεδροι καὶ ἄλλοι Ἀρχιερεῖς.

— Ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Χίου Πολυκαρπὸς ἀπέλυσεν ἐγκύκλιον πρὸς τὸ νέον ποιμνιον αὐτοῦ, ἐπευλογῶν αὐτὸ καὶ συνιστῶν τα δέοντα.

— Ἐν τῇ Ἐφημερίδῃ τῆς Κυβερνήσεως τῆς 13 Φεβρουαρίου ἐν τῷ τεύχῳ Β' ἀριθμ. 16 ἐδημοσιεύθη ἡ ἐξῆς Ἀστυνομικὴ Διάταξις:

Ἀστυνομικὴ Διάταξις

Ἄριθ. 162.

Περὶ ἀπαγορεύσεως τῆς χρησιμοποιοῦσεως εἰς δημοσίου τόπους πλεκτῶν φωνογράφων διακομωφουσῶν σατυριζουσῶν τὴν θρησκείαν.

ΔΕΥΤΕΡΩΣ ΤΗΣ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ ΠΟΛΕΩΝ ΑΘΗΝΩΝ

Ἐν Ἀθήναις σήμερον τὴν 15 τοῦ μηνὸς Ἰανουαρίου

ρίου του έτους 1931 ήμεις ό 'Αστυνομικός Διευθυντής 'Αθηνών 'Ιωάννης Νάσκος, λαβόντες ύπ' όψει την ύπ' αριθ. 59820 της 11)11)1930 διαταγήν του 'Υπουργείου των 'Εσωτερικών, ιδόντες δέ τὰ άρθρα 3 και 45 του νόμου 2815 «περί 'Αστυνομίας Πόλεων» και τὸ άρθρον 42 του Β. Δ. της 17)6)21 «περί συνθέσεως του προσωπικού των αστυνομικών υπηρεσιών» διατάσσομεν.

Άρθρον 1.

'Απαγορεύομεν την έν δημοσίους τόποις χρησιμοποίησην πλακών γραμμοφώνου δι' ών διακαωμφοδούνται ή σατυρίζονται διάφοροι έκκλησιαστικοί ύμνοι και έν γένει ή θρησκεία ή πάν άλλο αντικείμενον έχον σχέσην προς την θρησκείαν.

Άρθρον 2.

Οί παραβάται της παρούσης, ις ή ισχύς άρχεται από της δημοσίευσέως της έν τή 'Εφημερίδι της Κυβερνήσεως και ής ή έκτέλεσις ανατίθεται εις τους αστυνομικούς υπαλλήλους διώκονται και τιμωροῦνται συμφώνως τῷ άρθρῳ 697 του Ποινικού Νόμου.

'Αστυνομικός Διευθυντής

Ι. Νάσκος

'Εγκρίνεται

'Εν 'Αθήναις τῆ 31 'Ιανουαρίου 1931.

'Ο 'Υπουργός

Β. ΚΑΡΑΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ

—Τὸ Κ. Συμβούλιον του Ο Δ Ε. Π. λαβόν άφορμήν έκ των ύποβαλλομένων υπό την κρίσιν και άπόφασιν αυτού διαφόρων ύποθέσεων μεταξύ ιδιωτών και 'Ι. Μονών, έκ της μελέτης των όποιων προκύπτει ότι μερικά Τοπ. Συμβούλια δέν φροντίζουνσι περί συμπληρώσεως όλων των άπαιρητήτων στοιχείων πρό της ύποβολής των, έκρινεν έπαναγκες να συστήσῃ ύνα πάσα ύπόθεσις ύποβάλλεται εις τὸ Κεντρικόν Συμβούλιον άφου πρώτον συγκεντρωθώσιν άπαντα τὰ άπαραίτητα στοιχεία εις έγγραφα και πληροφορίας έπιμελεία του ενδιαφερομένου προσώπου ή της Μονής. 'Εκ της τοιαύτης ένεργείας τὸ Κεντρικόν Συμβούλιον θα άποφασίξῃ έν πλήρει έπιγνώσει της νομικής και πραγματικής καταστάσεως επί έκάστης ύποθέσεως, θα άποφεύγεται δέ ή κατ' έπανάληψιν ενεργουμένη άλληλογραφία προς συμπλήρωσιν των διαφόρων στοιχείων ήτις φέρει άφ' ένός βραδύτητα εις την λύσιν των διαφόρων ύποθέσεων και άφ' έτέρου έπιβαρύνει την ύπηρεσίαν του 'Οργανισμου και των Τοπικών Συμβουλιών με μακράς άλληλογραφίας.

—Μετά πάσης μεγαλοπρεπειάς και έπιβλητικότητος έτελέσθη έν τῷ έν Μυτιλήνην μητροπολιτικῷ ναῶ τῆν 17 λήξαντος Φεβρουαρίου ή έορτή του άγιου

Θεοδώρου του Βυζαντίου πολιούχου Μυτιλήνης, του όποιου, ως γνωστόν, τὸ ιερόν λείψανον σώζεται άκέραιον έντός πολυτίμου λάρνακος εύρισκομένης έν τῷ ρηθέντι ναῶ. 'Από των πρωϊνών ώρων πλήθη χριστιανών συνέρρευσαν έκ των περίξ χωρίων της πρωτευούσης ύνα άσπασθώσι τὸ ιερόν λείψανον και παρακολουθήσωσι την θείαν λειτουργίαν, τελεσεθεισαν υπό πολλών ιερέων της πόλεως, του σεβ. Μητροπολίτου μη δυνηθέντος να ιεροουργήσῃ λόγω άδιαθεσίας. Κατά την λειτουργίαν. εις ήν παρέστησαν και αι άρχαι της νήσου, ειπε τον πανηγυρικόν ό Γραμματεὺς και 'Ιεροκήρυξ της ι. Μητροπόλεως κ. Ευ. Κλεόμβροτος.

—'Ο σεβ. μητροπολίτης Μυτιλήνης κ. 'Ιάκωβος ένδίδων εις παράκλησιν των σωματείων «Πανάγιος Τάφος» και «'Αγάπη» έδέχθη να ήγηθῆ της ιερᾶς εις τους άγιους τόπους άποδημίας, ύπ' αυτών διοργανουμένης κατά την Μεγάλην 'Εβδομάδα και την έορτήν του Πάσχα. Τούτου ένεκα απέλυσε ποιμαντορικην έγκύκλιον προς τὸ εύσεβές της θεοσώστου έπαρχίας αυτού πλήρωμα, δι' ής προτρέπεται πάντας τους δυναμένους να παρακολουθήσωσι την ιεράν έκδρομήν όπως δηλώσωσι τούτο προς την ιεράν μητρόπολιν, δεδομένης μάλιστα της πασιγνώστου ιδιαιτέρας στοργής του λαου της νήσου προς τον Πανάγιον Τάφον. 'Επειδή δέ πολλοί των εύσεβών χριστιανών ήθέλησαν να πληροφορηθώσιν αν ή Α. Σ. θα έδέχετο να παραλάβῃ και άφιερώματα προς τον Πανάγιον Τάφον, έδηλώθη δια της έγκυκλίου ότι έπιτροπή υπό την προεδρείαν αυτής καταρτισθεΐσα θα παραλάβῃ μεθ' έαυτης τὰ άφιερώματα των εύσεβών, αν τὰ όνόματα θα μνημονεύσῃ ή Α. Σ. ιεροουργούσα επί του φρικτου Γολγοθᾶ και του Παναγιου Τάφου.

—'Εν τῷ τελευταίῳ φύλλῳ των «'Εκκλησιαστικῶν Καιρῶν» του Δουδίνου δημοσιεύονται ή πληροφορία περί της έν 'Αθήναις συγκροτήσεως του Α' Πανελληνίου συνεδρίου των όρθόδοξων θεολόγων και αι συστάσεις του β' τμήματος αυτού, αιτινες και ιδιαιτέρως ενδιαφέρουσι τον έκκλησιαστικόν και θεολογικόν κόσμον τιῦ έξωτερικου.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΚΠΟΛΕΩΣ

'Η Α. Π. ό Οικουμενικός Πατριάρχης απέλυσε προς τὰς όρθόδοξους αυτοκεφάλους 'Εκκλησίας έξ αποφάσεως της περί αυτον ι ρᾶς συνόδου γράμμα, δι' ου ανακοινούται ότι ή 'Εκκλησία Κων)πόλεως όρίσασα την Κυριακήν της Πεντηκοστής του έτους 1932, 19 'Ιουνίου, ως ήμέραν της συγκλήσεως της Γενικής 'Ορθόδοξου Προσυνόδου, προτρέπεται «όπως πάσαι αι άδελφαί 'Εκκλησίαι παρασκευασθώσι κατά τὸ μεταξὺ διάστημα, ύνα ώσι πλήρως έτοιμοι προς την συμ

μετοχήν εἰς αὐτήν καὶ τὴν ἐν αὐτῇ προσήκουσαν κοινήν συνδικήν συνεξέτασιν καὶ λύσιν τῶν καθορισθέντων θεμάτων».

—Εἰς τὸν σεβ. μητροπολίτην Σάρδεων καὶ Πισιδίας κ. Γερμανὸν ἀνετέθη ὑπὸ τῆς ἰ. συνόδου ὁ καταρτισμὸς καὶ ἡ ἐκδοσις περιγραφικοῦ καταλόγου τῆς ἐν τῇ βιβλιοθήκῃ τοῦ ἐν Κων)πόλει ἀγιοταφίτικοῦ μετοχίου Νοικῆς Συναγωγῆς.

—Ἐν τῷ 61ῳ τεύχει τῆς «Ὁρθοδοξίας» Κων)πόλεως δημοσιεύεται ἐν μεγάλῳ παραρτήματι τὸ «Κανόνιον» τοῦ σωτηρίου ἔτους 1931 καθορίζον τὸν ψαλλόμενον ἤχον, τὸ ἀναγινωσκόμενον ἐπιθετὸν Εὐαγγέλιον, τὴν ἀναγινωσκόμενην ἀποστολ. περικοπήν, ὡς καὶ τὴν εὐαγγελικήν, κατὰ μίαν ἐκάστην τῶν Κυριακῶν τοῦ ὅλου ἐνιαυτοῦ.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΡΩΣΙΑΣ

Ὁ ἀρχηγὸς τοῦ συνδέσμου τῶν Ἀθέων Γιανροσβλάβσκη Γκούμπελμαν ἐδημοσίευσεν βιαιότατον ἀντιθρησκευτικὸν ἄρθρον ἐν τῇ «Πράβδα» διὰ τοῦ ὁποίου ἀγγέλλων ὅτι ὁ σημερινὸς ἀριθμὸς τῶν ἐσπυριωμένων ἀθέων ἐφθασεν εἰς τὰ 3 1)2 ἑκατομύρια, παρακινεῖ τὰ μέλη εἰς ἐντονωτέραν δράσιν, ἥτις δέον νὰ ἐπεκταθῇ καὶ εἰς τὸ ἐξωτερικόν, ὅπου πρέπει πανταχοῦ νὰ διακηρύττεται τὸ ἀπολύτως ἀσυμβίβαστον τοῦ κομμουνισμοῦ πρὸς τὴν θρησκείαν. «Ὁφείλομεν — γράφει — νὰ βοηθήσωμεν τοὺς συντρόφους μας ἐργάτας τοῦ ἐξωτερικοῦ νὰ τεθῶσιν ἐπὶ κεφαλῆς εὐρείας ἀθεϊκῆς κινήσεως».

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΠΟΛΩΝΙΑΣ

Ἐν τῷ κλίματι τῆς ἐν Πολωνίᾳ ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας ἀνεφάνη ἐπ' ἐσχάτων αἵρεσις ἀποτελοῦσα κράμα σαββατισμοῦ καὶ μπολασεβικῆς ἀθεΐας, κηρύττουσα τὸν κοινωτικὸν μηδενισμόν, τὴν ἐξόντωσιν τῶν «διασῆμων» καὶ τὴν ἐπανάστασιν τῆς ἐσότητος. Ἡ ἐμφάνισις τῆς αἵρέσεως ἀποδίδεται εἰς τὴν ἀμάθειαν μερίδος τοῦ ποιμνίου τῆς ἐν λόγῳ Ἐκκλησίᾳ ὀφειλομένην καὶ εἰς τὸ ὅτι ὁ κληρὸς αὐτῆς ἀγνοεῖ τὴν οὐκραϊνικήν γλῶσσαν τῶν ὀρθοδόξων οὐκραϊνῶν πληθυσμῶν τῆς, γνωρίζει δὲ μόνον τὴν ρωσικὴν καὶ τὴν σλαβονικήν, ἀκατάληπτον εἰς αὐτοὺς.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΡΩΜΗΣ

Μετὰ τὰ ἐν τῷ ἀθηναϊκῷ τύπῳ δημοσιευθέντα ἐξ ἀφορμῆς τῆς εἰς Ἀθήνας ἀφίξεως τοῦ ἐκτάκτου ἀπεσταλμένου τῆς ἁγίας Ἐδρας σεβ. Μαργκόττι ἡ «Ἱεραρχία τῆς Ἑλληνορθόμου Καθολικῆς Ἐκκλησίας», ἡ ἀπὸ τινος ἐν Ἀθήναις συνεδριάζουσα «ἐπὶ ἐσωτερικῶν τῆς Ἐκκλησίας ζητημάτων» ἐξέδωκεν ἀνακοίνωσιν δι' ἧς ἐκφράζουσα τὴν λύπην «διὰ τὴν δημιουργηθεῖσαν παρεξήγησιν περὶ τῶν ἐν προκειμένῳ προθέσεων τῆς ἁγίας Ἐδρας» προσελθοῦσαν πύθαιώς «ἡ παρερμηνείας τῶν ἐν χρῆσει ὑπὸ τῆς ἁγ. Ἐδρας τίτλων, τῶν ἀπονεμομένων εἰς τοὺς ἐκπροσωποῦντας ταύτην». ἐδήλωσεν ὅτι «ἡ ἁγ. Ἐδρα οὐδέποτε ἐσκόπει νὰ δημιουργήσῃ οἰουδήποτε τετελεσμένου γεγονότος δι' ἀπονομῆς τίτλου εἰς ἐκπρόσωπον αὐτῆς, ἀλλ' ἀπε-

βλεψε κυρίως εἰς τὸ νὰ πληροφωρηθῇ ἀσφαλέστερον τὰς σκέψεις τῆς κυβερνήσεως». Ἐκφράζει δ' εἶτα τὴν εὐχὴν ὅπως ἡ κυβέρνησις θελήσῃ νὰ διευκολύνῃ τὴν ἐναρξιν διαπραγματεύσεων πρὸς σύνταξιν κοινωρδάτου μεταξὺ αὐτῆς καὶ τῆς ἁγ. Ἐδρας.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΛΙΑΜΑΡΤΥΡΟΜΕΝΩΝ

Τὸ τῆς Λένινγκραντ σοβὲτ διέλυσε τὴν ἐν τῇ πόλει κοινότητα τῶν Μεθοδιστῶν ὑπὸ τὸ προσήχημα ὅτι διωργάνωσεν ἐν ταῖς κατὰ ἐορτὴν μετὰ δένδρου τῶν Χριστουγέννων ὑπὲρ τῶν πτωχῶν παιδιῶν τῆς κοινότητος. Οἱ προϊστάμενοι αὐτῆς, ὡς καὶ οἱ διδάσκαλοι τῶν κυριακῶν μεθοδιστικῶν σχολείων, ἐφυλακίσθησαν εἰς τὰς φυλακὰς τῆς Γκεπεσῶν, ἡ δὲ ἀπεσταλμένη τῶν ἁγγλῶν μεθοδιστῶν δεσποινὶς Anna Ecklund ἀπηλάθη, καὶ ἡ περιουσία τῆς κοινότητος δημευθεῖσα παρεδόθη εἰς ἄλλο ἴδρυμα.

ΔΙΑΦΟΡΑ

Ἐκ τῶν σπουδαιωτέρων νομοθετημάτων τῆς ἰταλικῆς βουλῆς ἐξαίρεται τὸ καταργεῖν τὴν ἐθνικὴν ἐορτὴν τῆς 20 Σεπτεμβρίου, καθ' ἣν ἐπανηγυρίζετο ἡ εἰς τὴν Ρώμην κατὰ τὸ 1870 εἰσόδος, καὶ ἀντικαθιστῶν αὐτὴν διὰ τοῦ ἐορτασμοῦ τῆς 11 Φεβρουαρίου, ἡμέρας καθ' ἣν ὑπεγράφη ἡ μετὰ τὴν Ἰταλίας καὶ Βατικανοῦ συνθήκη τοῦ Λατερανοῦ. Ὁ Giuseppe Garibaldi ἠγόρευσε κατὰ τοῦ νομοσχεδίου ἐκφράσας τὴν θλίψιν του διὰ τὴν κατάργησιν τῆς ἐορτῆς τῆς 20 Σεπτ., ἥτις, καθ' αὐτόν, θὰ ἔπρεπε νὰ θεωρηθῆται ὡς σημεῖον τῆς ὀλοκλήρωσιν τῆς ἐθνικῆς ἐνότητος. Πρὸ τῆς ἐπιψηφίσεως αὐτοῦ ὁ κ. Μουσσολίνι ἐξήγησε διὰ μακρῶν τὰ εἰσαγγέλια ἅπανα ἠγαγον τὴν φασιστικὴν κυβέρνησιν εἰς τὴν κατάργησιν τῆς ἐορτῆς. Ἐφ' ὅσον—εἶπε—τὸ ρωμαϊκὸν ζήτημα παρέμενεν ἀδιευθέτητον, ἡ κήρησις τῆς ἴστο ἠτο λογικὴ ὡς ἐπιβεβαίωσις τῆς ἰταλικῆς ἀποφάσεως νὰ παραμείνῃ ἐν Ρώμῃ παρὰ τὰς διαρκεῖς διαμαρτυρίας τοῦ Πάπα κατὰ τῆς ὑπὸ τῶν ἰταλικῶν στρατευμάτων κατοχῆς αὐτῆς. Μετὰ τὴν ὑπὸ τοῦ Πάπα ὁμῶς ἀρνήσιν τῆς ἀξίωσης τῆς Ρωμαϊκῆς Ἐκκλησίας ἐπὶ τῆς Ρώμης, ἡ ἐν λόγῳ ἐορτὴ ἀπόλωσε τὴν σημασίαν της, ἰδίᾳ ἀφ' οὗτου αὕτη ἀπέβη κατὰ τοῦ τελευταίου χρόνου «μία ἀχρηστος καὶ μαλαγχολικὴ μασωνικὴ ἐκιδείξις».

—Πολωνικὴ ἐφημερίς ἀναγράφει ὑπὸ τὸν τίτλον «Bravo» ὅτι τὸ ὑπουργεῖον τῶν θρησκευμάτων τῆς Πολωνίας πληροφορηθὲν ὅτι τὸ διὰ τὰς ἀνωτέρας κρατικὰς σχολὰς προορισμένον διδασκικὸν βιβλίον «Ἐγχειρίδιον ρωμαϊκῆς ἐκκλησιαστικῆς ἱστορίας» προῦκαιτο νὰ δημοσιευθῇ εἰς δευτέραν ἐκδοσιν, διέβιβασε πρὸς τὸν συγγραφέα τὸ ἀκόλουθον σημεῖωμα: «Τὸ ὑπουργεῖον σὺν γνωστοποιεῖ ὅτι ἐν περιπτώσει νέας ἐκδόσεως τοῦ βιβλίου αἱ παραπομπαὶ αἱ ἀναφερόμεναι εἰς τὸ πρόσωπον καὶ τὴν δοξασίαν τοῦ Λουδοῦθου καὶ τῶν διαμαρτυρομένων θείων νὰ μεταβληθῶσιν οὕτως ὥστε αἱ παραγράφαι αὐταὶ νὰ μὴ τιμωροῦσιν τὰ αἰσθήματα τῶν εὐαγγελικῶν πολωνῶν συμπολιτῶν ἡμῶν. Ἐν ἐναντίῳ περιπτώσει δὲν θὰ εἶνε δυνατόν νὰ ἐγκριθῇ τὸ ἐγχειρίδιον».

—Ἡ ἐν Σιούχου τῆς Κίνας σχολὴ τῶν ἀμερικανῶν βαπτιστῶν ἐκλείσθη ὑπὸ τῶν ἀρχῶν τῆς ἐθνικιστικῆς κυβερνήσεως ἐπὶ τῷ λόγῳ ὅτι ἐδιδάσκοντο ἐν

αὐτῇ τὸ χριστιανικὸν θρησκευμα παρὰ τὰς κατὰ τῆς διδασκαλίας ταύτης διατάξεις, ἐφ' ὅσον ἡ ἔθνικὴ κυβερνήσις εἶχεν ἀπαγορεύσει τὴν θρησκευτικὴν διδασκαλίαν εἰς τὰς σχολὰς τῶν ξένων ἱεραποστολῶν.

— Δύο ἄρθρα τῶν Werner Petermann καὶ Adolf Keller περὶ τῆς νέας θεολογίας τοῦ Barth ἐν τῷ περιοδικῷ «Christliche Welt» διαπιστοῦν ὅτι τὰ συγγράμματα τοῦ Barth καὶ τῶν ὁπαδῶν του ἤρξαντο μεταφραζόμενα εἰς τὴν ἀγγλικήν, τοῦτο δὲ σημαίνει ὅτι ἡ θεολογία αὕτη εὐρίσκει ἀπήχησιν σημαντικὴν εἰς τοὺς ἀγγλοαμερικανικοὺς κύκλους, προβάλλεται δὲ μείζων αὐτῆς διάδοσις.

— Τὸ μεγαλειότερον ἐν τῷ κόσμῳ ἄγαλμα τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ εἶνε σήμερον τὸ εἰς τινα αἰχένα τῶν Ἀνδῶν δετημένον, ὕψους 20 ποδῶν καὶ 46 μετὰ τοῦ βάθρου. Ἀπὸ τινος ὄμοῦ εἰτοιμάζεται ἄλλο κολλοσιαῖον ἄγαλμα τοῦ Σωτῆρος ὕψους 130 ποδῶν, λίθινον, ἔχον ὡς βᾶσιν ναῖσκον ὀλόκληρον. Τοῦ ἀγάλματος τούτου οἱ βραχιόνες τεταμέναι παρέχουν τὴν ἐντύπωσιν σταυροῦ, ἡ τοιαύτη δὲ αὐτῶν διάθεσις ἀποτελεῖ διὰ τοὺς ἀρχιτέκτονας τὴν μεγάλην τοῦ ἀγάλματος δυσκολίαν. Θὰ στηθῇ ἐπὶ τοῦ μεγαλοπρεποῦς ἀκροπόρου τοῦ Colorado, δεσπόζοντος τοῦ λιμένος τοῦ Ρίου Ἰαννίφου, ἐν Βραζιλίᾳ, ἡ δὲ τοποθεσία αὕτη θεωρεῖται μία τῶν περιοφημοτέρων τοῦ κόσμου ἐπὶ καλλονῇ. Ἴδιος κρημαστὸς σιδηροδρόμος θὰ ἄγῃ εἰς τοὺς πρόποδας τοῦ ὄρους ἐφ' οὗ τὸ ἄγαλμα θὰ στηθῇ.

— Ἡ Ἐθνικὴ Ἐνωσις τῶν Κυριακῶν σχολείων τῆς Γερμανίας περιλαμβάνει 12,387 σχολεῖα μετὰ 882,820 παιδίων καὶ ὑπὲρ τὰς 35,000 διδασκάλους καὶ διδασκαλίσας. Ἐὰν δὲ προσεθεθῶσιν εἰς τὸν ἀνωτέρω ὄριθμὸν καὶ τὰ ἔξω τῆς ἐν λόγῳ Ἐνώσεως σχολεῖα, ὁ ὅλος ἀριθμὸς τῶν φοιτῶντων εἰς τὰ Κυριακὰ σχολεῖα τῆς Γερμανίας παιδίων ὑπερβαίνει τὸ ἑξατομύριον.

— Ἡ Ἰταλικὴ βουλὴ μέλλουσα νὰ συζητήσῃ ἐπὶ τοῦ νέου νομοσχεδίου τοῦ ποινικοῦ κώδικος τῆς Ἰταλίας φέρεται μέλλουσα νὰ θασπίσῃ αὐστηροτάτας διατάξεις προστασίας τῶν χρηστῶν ἡθῶν, αἱ κατὰ τῶν ὁμοίων προσβολαὶ τιμωροῦνται μετὰ μεγίστης αὐστηρότητος, ἡ δὲ διγαμία, ἡ ἀποπλάνησις καὶ ἡ πορνεία πλήσσειται ἀμειλίχτως.

— Ὁ ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ τοῦ Τορόντο (Καναδᾶ) καθηγητῆς τῶν σημιτικῶν γλωσσῶν καὶ τῆς αἰγυπτουλογίας Dr Mercer ἠγγελεν ἐπ' ἐσχάτων ὅτι ἀνεκάλυψεν ἐν Ἀβυσσινίᾳ παλαιὸν χειρόγραφον μεταφράσεως τῆς ἀγ. Γραφῆς, ἀρχαιότερον πασῶν τῶν μέχρι τοῦδε γνωστῶν μεταφράσεων αὐτῆς κατὰ δύο αἰῶνας. Ὁ ἀνακαλύψας αὐτὸ καθηγητῆς ἀνεκοίνωσεν ὅτι σκοπεῖ νὰ ἐκδώσῃ ἐκ τῆς μεταφράσεως ταύτης πρῶτον τὸ βιβλίον τοῦ Ἐκκλησιαστοῦ.

— Αἱ ἡνωμέναι δύο σκωτικαὶ πρεσβυτεριαναὶ ἐκκλησίαι ἀνήγειραν ἐν Ἱεροσολύμοις ναὸν καὶ ἀγιογραφικὸν Ἰνστιτούτον διὰ τοὺς ἐκ τῶν θεολόγων σπουδαστῶν βουλομένους νὰ πλουτίσωσι τὰς ἀγιογραφικὰς τῶν γνώσεις ἐπὶ τόπου, παραμένοντες ἐπὶ τινος χρόνον ἐν Παλαιστίνῃ.

— Περὶ φθίνοντα τὸν παρελθόντα Ὀκτώβριον ἐν

τῷ ἐν Ρώμῃ ναῷ τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Vaud ἐσφράσθη πανηγυρικῶς ἡ 76ῃ ἐπετηρὶς τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς.

— Ἡ ἐν Γενεύῃ ἐκδιδεμένη «Semaine Religieuse» ἀναδημοσιεύουσα κατὰ τὰς κυρίας γραμμὰς τὸ ἄρθρον τῆς ἐν Βέρνη ἐκδιδόμενης ἐφημερίδος «Le Bund» οὗ ἐγένετο ἐν τῇ «Ἐκκλησίᾳ» μνησὶ καὶ ὅπερ ἐπραγματεύετο περὶ τοῦ ζητήματος τῶν ἐν Ἑλλάδι ξένων σχολείων κατὰ τρόπον δικαιοῦν τὰς ἀπόψεις τῆς ἑλληνικῆς κυβερνήσεως καὶ τοῦ ἑλληνικοῦ λαοῦ, χαρακτηρίζει αὐτὸ ὡς ἐκτάκτως ἐνδιαφέρον.

— Ἠγγέλθη ὁ θάνατος τοῦ θεολόγου καθηγητοῦ τῆς ἐν Βεσιμίνστερ Φιλαδελφείας θεολογ. σχολῆς Robert Dick Wilson, ὅστις ἐδίδασκε τὴν Π. Διαθήκην καὶ ἐφημιζετο ὡς ὁ ἄριστος ἐν τῷ θεολογικῷ κόσμῳ γνώστης τοῦ σημιτικοῦ κόσμου, πολυμαθῆστατος καὶ κάτοχος 30 γλωσσῶν καὶ πλέον.

— Τὰ ἑκασταχοῦ ἐκδιδόμενα θρησκευτικὰ περιοδικὰ μετ' ἰδιαιτέρας ὁλως ἱκανοποιήσεως ἀναγράφουσι τὴν εἰς τὸν Χριστιανισμὸν προσέλευσιν τοῦ Προέδρου τῆς Κινεζικῆς Δημοκρατίας στρατάρχου Τσιάνγκ—Κάι—Σιέκ, οὐτινος ἡ οἰκογένεια ἤιο ἤδη χριστιανὴ ἀπὸ πολλοῦ. Ἐγένετο μέλος τοῦ κλάδου τῶν Μεθοδιστῶν. Εἰς τὴν ἐπιστροφὴν του ταύτην ἀποδίδεται μεγάλη σπουδαιότης, ἐσημειώθη δ' αὕτη ὑπὸ τοῦ παγκοσμίου τύπου ὡς τὸ σημαντικώτερον γεγονός ὀλοκλήρου τοῦ παρελθόντος ἔτους. Ἴδιως ἐλπίζεται ὅτι θὰ ἐξουδετερωθῶσιν αἱ ἐν τῇ κυβερνήσει τῆς Νανκιν ἐκδηλωθεῖσαι μπολσεβικαὶ ἐπιδράσεις καὶ ὅτι ἐφεξῆς θὰ ἐπιδεικνύηται μείζων σεβασμὸς πρὸς τὴν ἀρχὴν τῆς θρησκευτικῆς ἐλευθερίας, ἥτις ἄλλως τε προβλέπεται καὶ ὑπὸ τοῦ συντάγματος τῆς Κίνας.

— Ἐκ στατιστικῆς τοῦ τμήματος τῆς ἐκπαιδεύσεως τῆς ἀγγλικῆς κατοχῆς τῆς Παλαιστίνης πληροφοροῦμεθα ὅτι καθ' ὅλον τὸ λῆξαν ἔτος ἐξεδόθησαν ἐν τῇ χώρᾳ ταύτῃ 409 βιβλία καὶ 60 φυλλάδια. Τούτων ἑβραϊκὰ μὲν ἦσαν 349, 14 δὲ ἀγγλικά, 19 ἀραβικά, 15 γιουδικὰ, 5 ἀρμενικά, 9 ἰταλικά, 2 γερμανικά καὶ 2 γαλλικά. Ἑλληνικὸν δὲν ἀναφέρεται.

— Τὸ ἐν Σιγακῇ τῆς Κίνας «Κουόμιντάγκ» προέτινε πρὸ τινος τὰ ἀκόλουθα μέτρα: Ἀπαγορεύεται εἰς τοὺς ξένους νὰ ἰδρῶσιν δημοτικὰ σχολεῖα πάντες οἱ διδάσκαλοι πρέπει νὰ εἶνε κινεζοὶ. Τὰ ἀπολυτήρια καὶ διπλώματα τῶν χριστιανικῶν σχολῶν δὲν πρέπει νὰ εἶνε ἐν τῷ κράτει ἰσοδύναμα εἰς προσόντα πρὸς τὰ τῶν κινεζικῶν σχολῶν. Νὰ κλεισθῶσιν αἱ μέχρι τοῦδε ἀδήλωτοι ἐπισήμως ξέναι σχολαί. Οἱ κυβερνητικοὶ ἐπιθεωρηταὶ ὀφείλουσι νὰ ἐπαγρυπνῶσιν ὥστε νὰ μὴ γίνεται θρησκευτικὴ προπαγάνδα ἐν ταῖς χριστιανικαῖς σχολαῖς. Αἱ χριστιανικαὶ ὀργανώσεις νὰ μὴ δύνανται νὰ ὀργανώσωσι μαθήματα περὶ θρησκείας διὰ τοὺς νέους, πᾶσα δὲ παραβάσις τῆς διατάξεως ταύτης νὰ συνεπάγεται τὴν κατάργησιν τοῦ σωματείου. Πᾶσα δ' ἡ φιλολογία ἡ δημοσιευομένη ὑπὸ τῶν ὀργανώσεων τούτων νὰ ὑποβάλλεται εἰς λογοκρισίαν τῶν ἀρχῶν τοῦ Κουόμιντάγκ.

— Ὁ Ἰάπων Δρ Νιτόμπε ὀμιλῶν ἐσχάτως ἐνώ-

πιον τῆς ὁμοσπονδίας τῶν ἐν Ἰαπωνίᾳ ἰεραποστο-
λῶν εἶπε σὺν ἄλλοις καὶ τὰ ἐξῆς περὶ τῆς ἐν τῇ χώρῃ
του ἐπιδράσεως τοῦ Χριστιανισμοῦ: «Ἐπίδρασιν
χριστιανικὴν λέγων ἐννοῶ πρὸ παντός τὸ πνεῦμα
ἐκείνο τὸ ὄξύ, τὴν πνευματικὴν ἐκείνην ἀνταύγειαν,
τὰ ὁποῖα διακρίνουν τοὺς ἀληθῶς ἀγαθοὺς ἀνθρώ-
πους. Δύσκολον εἶνε νὰ ὀρίσῃ τις τὸ πνεῦμα αὐτό,
ἀλλὰ τὸ αἰσθάνεται κατὰ τὴν ἐπαφὴν πρὸς τοὺς
πραγματικοὺς μαθητὰς τοῦ Διδασκάλου. Ὁ λαὸς μας,
ἀνωφελῶς, συχνὰ δὲ καὶ ἀνοήτως ἐφεκτικὸς, ἔχει
μῖαν ταχθεὶαν διαίσθησιν ὅσον ἀφορᾷ τοὺς χριστι-
ανούς. Οἱ ἰάπωνες οἷς παρατηροῦν διαρκῶς διὰ νὰ
σᾶς μάθουν τί ἄνθρωποι εἰσθε, ἐκ τοῦ τρόπου δὲ μὲ
τὸν ὁποῖον βραδίετε, ὀμιλεῖτε καὶ τρῖνετε τὴν χεῖρα
κρίνουν περὶ τῆς εὐλικρινείας τῆς πίστεως τὴν ὁποίαν
κηρύττετε καὶ ὁμολογεῖτε...»

ΝΕΑΙ ΕΚΔΟΣΕΙΣ

Ὁ σεβ. Μητροπολίτης Θεσσαλιώτιδος καὶ Φαναριοφερ-
σάλων κ. Ἱερεμὴλ, ἐξακολουθῶν τὰς ἀγιολογικὰς περὶ
Θεσσαλῶν μελέτας, ἀνετύπωσε τὴν ἔτι 1805 Ἐνετίησεν
τὸ πρῶτον ἐκδοθεῖσαν Ἀκολουθίαν τοῦ Ὁσιομάρτυρος
Δαμιανοῦ τοῦ ἐκ Μυριζόβου τῆς Θεσσαλίας, μετ' ἰδίων
προλεγόμενων. Ὁ Σεβ. ἀκολουθίαν τοῦ Ὁσιομ. Δαμιανοῦ
ἀνεκδοτον ἐδημοσίευσεν τὸ παρελθὸν ἔτος. ἐκ κώδικος ὃν
ἀνεῦρεν ἐν τῇ διαλελυμένῃ Μονῇ Στάμου τῶν Ἀγρῶν
ἐν παραβολῇ μὲ ὁμοίαν ἐκ κώδικος τῆς ἐν Τυβίγγῃ τῆς
Γερμανίας Βιβλιοθήκης προμηθευθεὶς φωτογραφικὰ ἐκεί-
θεν ἀποτυπώματα ἠδὴ ἀναδημοσίευσεν τὴν ἐν ἔτει
1805 Ἐνετίησιν ἐκδοθεῖσαν ἑτέραν ἀκολουθίαν, ὁ Σεβ.
Θεσσαλιώτιδος διὰ μακρῶν προλεγόμενων ἐξετάζει τίς ὁ

πιθανῶς συνθέτης τῆς πρώτης Ματθαῖος ἐν τῇ ἀκροστι-
χίδι ἀναφερόμενος, ὡς καὶ ποῖος οἱ ἐν τῇ δευτέρῃ ἀκο-
λουθίᾳ ἀναφερόμενος Διονύσιος Ἱερομ. Παπαδόπουλος
ὁ συνθέτης, καὶ οἱ ἐπιστατήσαντες Ἰάκωβος ἀρχιμ. τῆς
Μητροπόλεως Ἀαρῆς καὶ Βησσαρίων Χ' Γεωργίου ὁ
καὶ δακτυλῆσαι.

Ριζάριος Ἐκκλ. Σχολή: Ἐπετηρὶς τοῦ σχολικοῦ ἔτους
1929-30. Ἐν τῇ Ἐπετηρίδι, πρὸς τὴν προσωπικῆν τῆς διοική-
σεως, τῆς διευθύνσεως, τῶν καθηγητῶν κ.λ., τοῦ ἀπολο-
γιαμοῦ τῆς χρήσεως τοῦ 1929, τοῦ καταλόγου τῶν μαθη-
τῶν κατὰ τὸ ἔτος 1929-30, τῶν διευθυντῶν νῦν τὴν σχο-
λὴν διατάξεων, τῆς ἐτησίας γενικῆς ἐκθέσεως τοῦ διευ-
θυντοῦ κατὰ τὸ ρηθὲν σχολικὸν ἔτος, τῶν χρονικῶν τῆς
σχολῆς καὶ δύο ἐπονημάτων τῶν καθηγητῶν αὐτῆς περὶ
τὸ ἀποκλιμακωτῆρον τύπον τῆς Ριζαρίας, δημοσιεύονται
καὶ αἱ ἀκόλουθοι μελέται: *Κ. Ι. Δοβροννιώτου*, Γεωρ-
γίου Καλκίδου περὶ τῆς σημασίας τῆς α καὶ β' εἰσόδου, ἐν
τῇ λειτουργίᾳ, *Γεωργίου Παπαμιχαήλ*, Νομιζόμενον
ἐπιχείρημα. *Κωνστ. Κουραβέλου*, Ρυθμικὴ μετάφρασις χο-
ρικῶν τῆς Μηδείας τοῦ Εὐριπίδου, *Ἰωάν. Φιλιππίδου*,
Ἡ βιβλιοθήκη τῆς Ριζαρίου σχολῆς, *Καρόλου Σπάρ-
ταλη*, Ὁ στ' ἐπικηδεῖος λόγος τοῦ Βουσσουέτου, *Ἀρχιμ.
Ἐδαγγέλου Ἀντωνιάδου*, Περὶ τῆς σημασίας κυρίων τι-
νῶν ὀνομάτων τῶν ἐπιγραφῶν τῶν ψαλμῶν, ἐκλαμβανο-
μένων ὡς δηλωτικῶν τῶν συγγραφέων αὐτῶν. *Κωνστ.
Παπαδημητρίου*, Τὰ προβλήματα τῆς βυζαντινῆς μουσι-
κῆς καὶ αἱ σύγχρονοι ἔρευναι: II οἱ ἀρχαῖοι τρόποι.

Κ. Ι. Δοβροννιώτου, Δύο διαθήκαι τῆς Ζαφείρας Ἀλε-
ξάνδρου Μαυροκορδάτου. (Ἀνατύπωσις ἐκ τῶν ὑπὸ τὰ
πιεστήρια «Ἐναισίμων»: πανηγυρικοῦ τόμου ἐπὶ τῇ
τριακονταπενταετηρίδι τῆς ἐπιστημονικῆς δράσεως τοῦ
Μακαρ. Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν κ. Χρυσοστόμου). Ἀθή-
ναι 1931.

Π Α Ρ Α Ρ Τ Η Μ Α

ΔΗΜΟΠΡΑΣΙΔΙ

127 Τὸ Τοπικὸν Συμβούλιον Ο.Δ.Ε.Π. Καλλονῆς ἐκμι-
σθοὶ δὲ τακτικῆς πλειοδοσίας τὸ ὑπὸ τὸ ὄνομα «Ἀπιδιὰ»,
τμῆμα τοῦ ἀγροῦ «Μετῆλια» τῆς Ἱ. Μονῆς τοῦ Λειμῶνος
δι' ἐν ἔτος. Ἡ πλειοδοσία θὰ γίῃ ἐν τῷ ὀρισμένῳ τόπῳ,
ἐν Καλλονῇ, ἐνώπιον τῆς κατὰ νόμον Ἐπιτροπῆς τῆ Κυ-
ριακῆ 8 Μαρτίου, ὥρα 9 π. μ. Δημοσίευσις, κηρύκεια καὶ
συμβολαιογραφικὰ εἰς βάρος τοῦ πλειοδότου. Τὸ Τ. Σ.
Ο.Δ.Ε.Π. Καλλονῆς (Μηθύμης).

128 Τὸ Τοπικὸν Συμβούλιον Ο.Δ.Ε.Π. τῆς ἱερᾶς Μητρο-
πόλεως Χαλκίδος διακηρύττει δι' ἐκτίθεσιν εἰς πλειοδο-
τικὴν δημοπρασίαν ἡ τετραετῆς ἐνοικίασις τῶν ἐν Κυπα-
ρισσίῳ καὶ Βερτοῦροις ἐβρισκομένων σποράδην ἀγρῶν τῆς
ἱερᾶς Μονῆς Μακρομάλλης ἐν τῇ περιφέρειᾳ τῆς Κοινότη-
τος Βερτοῦρων Κυπαρισσίας τοὺς δρους τοῦ κατατεθειμέ-
νους εἰς τὸ ἐν Χαλκίδι ὑποκατάστημα τῆς Ἐθνικῆς Τρα-
πέζης τῆς Ἑλλάδος, ὧν οἱ βουλούμενοι δύνανται νὰ λάβωσι
γνώσιν καθ' ἐκάστην. Ὡς πρώτη προσφορὰ ὀρίζεται δρ.
2 500. Ἡ δημοπρασία ἐνεργηθήσεται τὴν 15ην Μαρτίου
ἡμέραν Κυριακὴν καὶ ὥραν 10—12 π. μ. ἐν Χαλκίδι καὶ
ἐν τῷ συνήθει τῶν δημοπρασιῶν τόπῳ ἐνώπιον τοῦ Εἰρη-
νοδίκου Χαλκίδος, τοῦ ἀντιπροσώπου τοῦ ἐν Χαλκίδι ὑπο-
καταστήματος τῆς Ἐθνικῆς Τραπέζης τῆς Ἑλλάδος καὶ

τοῦ ἀντιπροσώπου τοῦ ἡγουμένουσυμβουλίου τῆς ἱερᾶς Μο-
νῆς Μακρομάλλης. Ἐν περιπτώσει ματαιώσεως αὐτῆς ἐνε-
κεν οἰουδήποτε λόγου ἢ μείζονος ποσοφορᾶς θὰ ἐνανα-
λαμβάνεται αὐτὴ καθ' ἐκάστην ἑρ' ἐξῆς Κυριακῆν. Ἐν
Χαλκίδι τῇ 28 Φεβρουαρίου 1931. Ὁ Πρόεδρος.

ΔΕΛΤΙΟΝ "ΕΚΚΛΗΣΙΑ,"

ΑΡΧΙΣΥΝΤΑΚΤΗΣ
ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΠΑΠΑΜΙΧΑΗΛ
Καθηγητῆς τοῦ Πανεπιστημίου

ΦΟΙΤΗΤΩΝ ΣΥΝΑΡΩΜΑΝ
ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ ΔΡΧ. 30. ΕΣΩΤ. ΦΥ. 30. ΑΜΕΡ. ΔΟΛ. 3
ΜΟΝΗ ΚΑΙ ΝΑΟΝ ΕΠΑΡΧΙΑΚΩΝ ΠΡΟΤΕΡΟΝΙΩΝ ΔΡΧ. 100
ΝΑΟΝ ΚΩΡΙΩΝ ΔΡΧ. 30. ΙΕΡΕΩΝ ΕΣΩΤΕΡΙΚΩΝ ΔΡΧ. 30
ΦΟΙΤΗΤΩΝ ΚΑΙ ΙΕΡΟΣΠΟΥΔΑΣΤΩΝ ΔΡΧ. 30

ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ

Δι' ἐμβάσματα καὶ διεκπεραίωσιν: Γραφ. Δ.Ι. Συνόδου
Διὰ τὴν ὑντάξιν: Μοσχονησιῶν 12α

Τύποις «Φοῖνικος» Ὀδὸς Σταδίου 44, Ἀθήναι